

גזר-הדין, מוחזרת למקומה על-ידי שומר

דבר אחד: אני אחפש את הרוצח של שור שנה, אפילו אם יעלה לי הדבר בחיי. עד כאן דברי אלי. הוא נכבד באזיקים והובל לכלא.

★ ★ ★

רופא, נהג וכלבן

ביום המישפט לא ידע עדיין איש מה יהיה פסק-הדין. הדעות היו חלוקות ל-חלוטין. אחדים היו בטוחים שאלי בולקין ייצא אשם. אחרים היו משוכנעים שיווכה. בולקין עצמו נכנס לבית-המשפט המחוזי בחיפה מלא בטחון, לבוש בקפדנות, נקי ומצוהצח, כשמשני צידיו פוסעים שוטרים, לשימרו. הוא היה משוכנע שיצא זכאי, וחייך אל הוריו ואל נערתו, פרלה נורי, שנכחה באולם. ארבע שעות תמימות ישב בדממה, האזין להקראת פסק-דינו. רק אר-שת פניו השתנתה לאט לאט, לעיני כל ה-צופים שמילאו את האולם.

גזר-הדין היה קצר: "לאחר שמצאנו את אליהו בולקין אשם ברצח... אנו מטילים עליו עונש מאסר עולם."

בכך הסתיים מאבק משפטי, שנמשך ל-מעלה משנה.

התביעה במשפטו של בולקין העלתה לצורך הרשעתו גלריה מגוונת ביותר של עדים — מומחים לפאתולוגיה, רופאים, המשחזר-הראשי של המשטרה, פקד מנשה שקמוני, נהג-מונית וכלבן, בצד דמויות מוכרות מן העולם התחתון — רמאים, יצ-אניות ורועי-זונות. באמצעות עדים אלה, הוכיח סגן פרקליט המחוז, יצחק גרבלי, רצח בכוחה תחילה. נימוקיו היו:

● לבולקין היה מניע לרצח — עדותה של שושנה נגדו במשטרה, על כך שהוא חי מרוחיה בזנות. היא אומנם ביטלה את עדותה, אך הניח לבולקין מקום לחשוד ש-היא תתור ותיעד נגדו.

● נהג המונית רפי לוי העיד, שביום הרצח הסיע לחיפה את אלי בולקין יחד עם שושנה פליגלמן.

● בדיקות מעבדתיות הראו שחול, ביץ, חלקי-צמחים ושערות, אשר הוצאו מנעלי המוקאטין של אלי, נמצאו זהים לאלה ש-היו ליד גופת שושנה.

● ליד מקום הרצח נמצאה שמיכה, ש-כלבת-המשטרה זיהתה אותה כשייכת לאלי. הסניגוריה, בראשותו של עורך-הדין חיים קאויס, העלתה שורה ארוכה של עדי הגנה, כדי להפריך את עדויות-התביעה. הסניגוריה טענה:

● לא הוכח שהגופה שנמצאה היא גזר-פתה של שושנה פליגלמן.

● עדי התביעה הם עדים לא מהימנים.

● זיהוי הנאשם על-ידי נהג לא היה זיהוי חוקי היות ואמר: "אני חושב שהאיש פה", ולא ציין זאת בבטחון. הוא הניח את ידו על כתף הנאשם רק אחרי שהקצין הז-כיר את שמו של בולקין (העולם הזה 1469).

● אין הוכחות שהנאשם היה בסביבת עכו, ובפרט במקום הרצח.

★ ★ ★

ההוכחות נפרו

בעקבות טענות הסניגוריה, דחו ה-שופטים המחוזיים יהושע גוברניק, אב-רהם פרידמן וליאונרד אריה רבינוביץ, חלק מטענות התביעה.

ההוכחות לנוכחותו של אלי במקום, ה-קשורות בשמיכה, בחול, בבוץ ובשערות — נפלו. בנוגע לשמיכה ציינו השופטים: "נע-שה נסיון לזהות את השמיכה על-ידי מאירה זלמה, עדת התביעה, כשמיכה שהיתה

אי-פעם בשימושן או בהחזקתן של הנאשם. הנסיון נכשל. לא הוכח שהשמיכה היתה שייכת לנאשם או שהובאה איתו בניסיעה עם לוי, נהג המונית."

בנוגע לבוץ: "המסקנות של גב' פומרניץ בלום, עדת התביעה, לכך שדוגמת הבוץ שהורדה מנעל בולקין דומה מאוד לדוגמת ממחצבת עברון, ושהרכב הכורכר במחצבת עברון שונה בהרכבו מכל כורכר אחר ה-ידוע בארץ, הועמדו בסימן-שאלה רבתי על-ידי עדותו של עד הסניגוריה, פרופסור זלטקין, מומחה גדול בשטח המינרולוגיה, שנתן נימוקים בעלי משקל, מדוע הוא מס-תייג ממימצאה של גב' פומרניץ-בלום ואין אנו רשאים להתעלם מהם."

בנוגע לשערות: "לא ניתן לקבוע אם הן שייכות לאותו מין בעל-חי, ששערותיו נמ-צאו ליד גופת שושנה."

לעומת זאת דחו השופטים את טענת ה-סניגור בדבר אי-זיהוי הגופה. הם פסקו שהגופה היא ללא ספק גופתה של שושנה פליגלמן.

★ ★ ★

דמותם של העדים

אם הופרכו טענות התביעה ביחס לנו-כחותו של אלי בולקין במקום הפשע, על סמך מה בכל זאת הורשע אלי בולקין? על סמך עדותם של ארבעת עדי-התביעה, שהיו מהימנים על השופטים. זוהי בדיוק הגקודה בה מתחנן סניגורו של בולקין, ער-רד-הדין קאויס, להיעזר בהגשת הערעור לכית-המשפט העליון, כי מי הם עדי-התביעה במשפטו של אלי בולקין?

● **אריה הלפרין (22)**. ראמי ונוכל מקצועי. בין השאר: נהג לאסוף חשבונות-חשבל מתיכית-דואר, ולגבות את תמורתם מהמוענים, בהציגו עצמו כגובה חברת-החש-בל. הוא נתפס, נשלח למאסר. אחר שיחררו-לו החל מפתח תיירות, מבלה איתן וגונב תוך כדי כך ציקים מארנקיהן. מבוקש על-ידי המשטרה. במשפט בולקין — הוצג כ-רואה-חשבון, התובע הפך את הלפרין לעד-התביעה מספר אחד, נימק זאת בכך שהעד הוא "סטודנט העומד לנסוע לחו"ל". כיום העד בחו"ל, אך לא כסטודנט אלא כעברין נמלט.

עדותו המכריעה של הלפרין: הוא נפגש עם אלי על שפת-הים, שאלו מה שלום שושנה, וכיצד נסתיימה פרשת תלונתה ב-משטרה, ובולקין ענה לו, לדבריו, "אין לי יותר סיבה לדאגה."

● **רות זנדר (20)**. יצאנית. את בעלה, הנרי אוהיון, הכירה תוך כדי עבודתה ב-רחוב. הוא היה שוטר. פגש אותה בתוקף תפקידו, נשא אותה לאשה, והפך רועה-זונות.

בעדותה סיפרה רות שאלי אמר לה "אם שושנה לא תבטל את התלונה אני אחסל אותה." וש"על עדות של שושנה אני כבר לא אשב."

רות עצמה סיפרה שבזמן החקירה, "כא-שר לא זכרתי משהו, עוררו לי השוטרים להיזכר בפרטים." וכן "השוטרים היו חוקי-רים אותי הרבה ואני הייתי מעורפלת." והמדהים ביותר בדבריה: "נכון שבהפסקה של המשפט הזה אני יושבת על-ידי בעלי והקצין קוזקובסקי, שדיבר עם בעלי, ובידו הודאה מודפסת."

● **מאירה זלמה (22)**. יצאנית, שהוא-שמה בעבר במתן עדות-שקר, העידה ששמעה

באזיקים ושלשלאות

נכבד אלי בולקין לאחר סיום הקראת גזר-הדין, ולפני שהוצא מאולם בית-המשפט ה-י מחווי בחיפה. ידיתו של אלי התעלפה, ואמו נתקפה בהיסטריה, כששמעו את גזר-הדין.

של הסיכומים, להפוך את הסעיף להריגה. אני לא הסכמתי. מה פתאום שאני אסכים, אם אני חף מפשע?

"בתחילה אמרו השופטים לקאויס להפ-סיק את החקירה נגד נהג המונית, כי אין צורך לחקור אותו יותר, ולהביא עדים. בפסק-הדין הם אומרים פתאום, שהוא לא חקר מספיק, ולא הביא יותר עדים. למה?" אביו של אלי קפץ את פיו בועץ: "אלי לא רצה אף אחד. זה השופטים שרצחו את הצדק."

זאת עוד יצטרך סניגורו של בולקין, חיים קאויס, להוכיח בפני בית-המשפט העליון — אם יוכל.

איך אלי דרש משושנה 8000 לירות ולא, הוא "יהרוג אותה בכמות." וכן שאמר אודות שושנה: "אני עוד אתפוס את השרמוטה הזאת." או "אני ארצח את השרמוטה ה-זאת." העדה לא זכרה בדיוק איזה משפט מהשניים אמר הנאשם. ביחס לעדותה כולה, סיכמה מאירה בעצמה: "אין לי מה לעשות על-כך, מדוע אתמול אמרתי להיפך ממה שאמרתי היום."

ואלה הם שלושה העדים העקריים עליהם התבססה התביעה.

★ ★ ★

ההתעקמות מהמכונות

לעומת העדים שצוטטו בהרחבה, לא הוזכרה כלל עדות רבי-סרן מאיר ריינה. סיפר הקצין בעדותו:

"באוגוסט 1964 התייצבתי במשטרת עכו, ומסרתי עדות ביוזמתי. סיפרתי איך שבתח-לת חודש אוגוסט, ראיתי תוך נסיעה מכונת פרטית בצבע אדום, מיד אחרי מעבר פסי הרכבת של עכו. הדבר הזה בלט, מכיוון שהמקום שם אינו מיושב, ואין בו שום דבר העשוי לעניין משהו במיוחד. זה היה בערך ב-שעה חמש וחצי, בתוך המכונת ראיתי זוג. זאת היתה מכונת ספורט, ללא גג. לאחר שקראתי על הרצח, וכששמתי לב במיוחד למקום שבו נמצאה הגופה, וליום המשוער של הרצח, נזכרתי שהמכונת עמ-דה קרוב למקום זה. יחד אתי מסר עדות גם סרן אפריים פלג, שהיה אתי במכונתי."

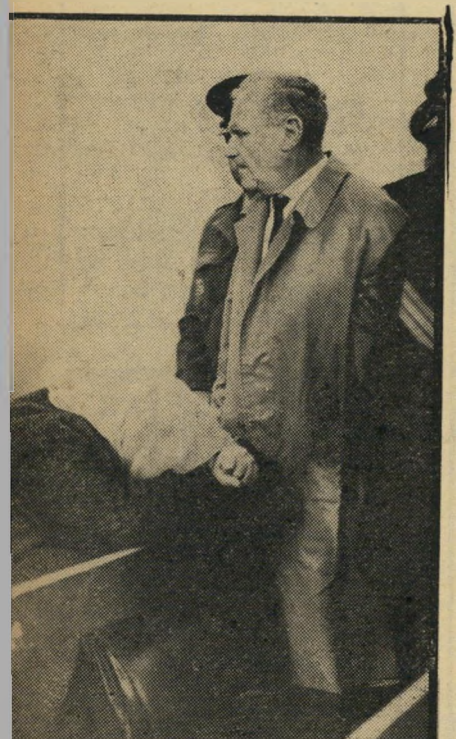
★ ★ ★

היורדה התעלפה

משהקריאו השופטים את גזר-דינו של אלי, "מאסר-עולם", נדהם הקהל. פרי-לה נורי, ידיתו של בולקין, שלא הח-סירה ישיבה אחת מבית-המשפט, התעלפה. כשהתעוררה, החלה לזעוק: "אני רצחתי את שושנה! תעצרו אותי! אלי הוא לא ה-רוצח. אני הרוצחת!"

אמו של אלי התייפחה: "אלי שלי תף מפשע. למה פשטו אותו ככה? כשלערכי חגיגואי, זה המסתני שבא להרוג יהודים, עושים משפט צדק?"

כשהשוטרים העלו אזיקים על ידיו ורג-ליו של אליהו בולקין, אמר לכתב העולם הזה: "כבר מתחילת המשפט היו השופטים עוינים לי. התובע הסכים, עד היום האחרון

ההורים

של אלי היו סתומים בזמן הקראת פסק-הדין. חאב פרץ בבכי, והאם נתקפה בהיסטריה.